

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **A. A.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2013, č.j. OAM-212/ZA-ZA06-P05-2012, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Namítal, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (tj. porušení ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004

Sb., správní řád, v platném znění). Dle jeho názoru se měl správní orgán důkladně zabývat postavením Kurdů v Turecku a vyloučit jeho ohrožení v případě návratu, což i přes uváděné zprávy o zemi původu neučinil. Má proto za to, že vydané rozhodnutí je nezákonné a vadné a jeho žádost byla posouzena nesprávně. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že žalobní námitky jsou pouze obecné, bez bližší skutkové či právní argumentace ve vztahu k případu žalobce. Rovněž postavení Kurdů v Turecku žalobce zmiňuje v obecné rovině a neuvádí, v čem konkrétně byl stav věci zjištěn nedostatečně a proč má za to, že přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu. K doložení důvodnosti žalobních námitek nenabízí žádné důkazy. Správní orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí důkladně zabýval otázkou postavení Kurdů v Turecku, shromáždil k této problematice celou řadu informací z různých informačních zdrojů, s nimiž se žalobce seznámil a nutnost doplnění podkladů ve správním řízení netvrdil, ač tak učinit mohl (odkázal na protokol o seznámení se podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 6.12.2013). Žalobce měl rovněž možnost a dostatečný prostor uvést před správním orgánem veškeré skutečnosti, které považoval ve své věci za důležité, a to při podání žádosti a v následujících pohovorech. Dle názoru žalovaného byl stav věci zjištěn v souladu se zákonem a v rozsahu dostatečném pro učinění vlastního rozhodnutí o žádosti žalobce. K posouzení obav žalobce z výkonu povinné vojenské služby v Turecku pro kurdskou národnost žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7.8.2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, ze kterého plyne... „Lze tak uzavřít, že obecně sice nelze vyloučit, že by branci mohli být ve smyslu výše citovaného rozsudku č. j. 5 Azs 18/2008 - 83 pokládáni za určitou sociální skupinu, přičemž její určitost by mohlo zakládat i to, že by šlo o brance hlásící se v daném státě k národnostní menšině. Z informací shromážděných žalovaným v nyní přezkoumávaném řízení a z jejich obecné kritiky předkládané stěžovatelem v kasační stížnosti však vyplývá, že branci hlásící se v Turecku ke kurdské národnosti takovou určitou sociální skupinou nejsou, neboť pravděpodobnost jejich nasazení do operací v jihovýchodním Turecku proti jejich vůli je nepatrná a z ničeho není zjevné, že by tyto operace zahrnovaly jednání či zločiny ve smyslu čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice, jak předpokládá její čl. 9 odst. 2 písm. e). Kurdským brancům, kteří se odmítnou podrobit lékařské prohlídce nebo odmítnou nastoupit povinnou vojenskou službu, sice hrozí trest, nejsou však žádné důvody se domnívat, že by tento trest byl uplatňován diskriminačním způsobem právě vůči Kurdům, či že by ukládání tohoto trestu či jeho výkon byl nepřiměřený, nelidský či jinak porušoval lidská práva. Samotný fakt, že i Kurdové podléhají v Turecku branné povinnosti, a pokud se jí vyhýbají, jsou za to stíháni a trestáni stejně jako jiní občané Turecké republiky, odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nezakládá.“ Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26.7.2012 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Turecké republiky, má kurdskou národnost, vyznává islám, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Nevykonával vojenskou službu, o tři měsíce si prodloužil nástup a poté nenastoupil. Ve vlasti je proti němu od dubna 2012 vedeno trestní stíhání z důvodu nenastoupení k výkonu vojenské služby, neví s jakým výsledkem. Z vlasti vycestoval ilegálně dne 20.7.2012 z Istanbulu do ČR ukrytý v kamionu, měl občanský průkaz (domnívá se, že byl pravý). Vlast opustil z důvodu, že: 1) nechce v zemi, v níž je utlačován sloužit armádě, používat zbraň a nechce být nucen někoho zabíjet, nelíbí se mu turecká politika a ozbrojené střety, 2) kvůli své kurdské národnosti, utlačování Kurdů a nedostatku ochrany lidských práv. Uvedl, že jeho strýc byl v roce 1997 mučen a zapálili mu obchod proto, že je Kurd a byl členem strany DEP. ČR je pro něho cílovým státem, rád by se zde usadil, pracoval a založil rodinu. Do vlasti se nechce vrátit, v případě návratu by byl zatčen a zavřen, musel by nastoupit k výkonu vojenské služby, obává se i stíhání za to, že v ČR požádal o azyl. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnil, že se bojí stát registrovaným členem politické strany BDP, kterou podporuje. Jako Kurd se v Turecku cítí být utlačován a perzekuován, nebylo mu dovoleno naučit se číst a psát v rodném jazyce, nemůže se prostřednictvím kurdštiny vzdělávat.

V průběhu pohovoru dne 1.8.2012 žalobce uvedl, že cestu do ČR mu zařídil a financoval jeho otec. Měl u sebe občanský průkaz a studentskou kartu. Uvedl, že dálkově studuje střední školu, předložil výpis ze sociálního a zdravotního pojištění – zaměstnán byl 320 dnů (vysvětlil, že každá osoba v Turecku starší 18 let musí být pojištěna). V roce 2007 opustil první ročník střední školy v Aliaga, 27.1.2012 se zaregistroval k dálkovému studiu za účelem oddálení nástupu k výkonu vojenské služby. Do školy nechodil, do února složil dvě zkoušky. Dále uvedl, že první občanský průkaz mu byl vydán asi v roce 2011, jím předložený občanský průkaz je obnovený (v Turecku dle jeho tvrzení platí v 15ti a nejpozději v 18ti letech věku povinnost obnovení občanského průkazu). Měl vysvětlit, proč správnímu orgánu předložil falešný občanský průkaz (podle znaleckého zkoumání Inspektorátu cizinecké policie Letiště Brno ze dne 24.7.2012 byla v jeho občanském průkazu vyměněna fotografie-zřejmé stopy po lepidle). Uvedl, že jeho občanský průkaz byl asi „vyroben jinak“, nechápe to, utíká před tureckým státem a pokud by ze strachu z něho používal falešný občanský průkaz, určitě by to uvedl. Po příjezdu do ČR odevzdal svůj občanský průkaz policii a ta mu řekla, že je falešný. Zopakoval, že vlast opustil kvůli hrozbě výkonu základní vojenské služby, na kterou odmítá nastoupit, protože Kurdové jsou tam nuceni zabíjet Kurdy, nechce být tureckým systémem využíván k vraždění Kurdů, k nimž se navíc chovají jako k občanům druhé třídy. Uvedl, že podporuje politickou stranu BDP (Strana demokracie a míru), ale bojí se stát jejím registrovaným členem s odůvodněním, že jeho bratranec a kamarád byli osm měsíců vězněni za registrované členství v této straně. Jeho dalším dvěma kamarádům byl za propagační činnost a registrované členství ve straně BDP udělen trest odnětí svobody v délce čtyř a půl roku. Dále uvedl, že nemůže hovořit svým rodným jazykem – kurdštinou, neumí tímto jazykem psát, bylo mu odepřeno právo na znalost rodného jazyka, což je jeden z mála kurdských problémů. Kurdsky hovoří pouze doma a s kamarády. K výkonu vojenské služby uvedl, že byl povolán v lednu 2012, poté v únoru a v březnu byl na zdravotní prohlídce. Z důvodu studia se snažil nástup oddálit, ale nejpozději v dubnu 2012 měl na vojnu nastoupit. Dále uvedl, že výkon vojenské služby v Turecku trvá 15 měsíců a že v Turecku neexistuje náhradní ani alternativní způsob výkonu této služby. Domnívá se, že proti němu bylo ve vlasti

zahájeno trestní stíhání z důvodu nenastoupení k výkonu vojenské služby, ale nemá o tom žádné informace. Nástup na vojnu odmítá proto, že nemá rád zbraně, bojí se jich, nechce bojovat proti Kurdům a zabíjet je. Nechce sloužit Turecku, nepodporuje jeho systém a turecké vojáky. Uzavřel, že o mezinárodní ochranu žádá z národnostních a politických důvodů. Uvedl, že potíže se státními orgány své vlasti měl jen kvůli vojně. V případě návratu se obává uvěznění na 4,5 až 5 let proto, že nenastoupil na vojnu, ilegálně vycestoval a požádal o azyl. Uvedl, že je v kontaktu se svými bratry prostřednictvím Facebooku. V rámci doplňujícího pohovoru dne 26.11.2012 uvedl, že se dozvěděl, že policisté v Turecku přišli za jeho rodinou a vyptávali se na něho, matka neumí turecky, mluvili s jeho bratrem, ukázali mu fotografii žalobce na turecké kartičce pojištění. Má obavy o svou rodinu. Ke svým konkrétním problémům v Turecku uvedl, že tam není žádná demokracie. Zopakoval, že je Kurdem, na které je nazíráno jako na občany druhé třídy, považují je za teroristy. Takto na ně nazírá i Evropa. Nechce vykonat vojenskou službu a sloužit Turecké republice, kde nemůže hovořit rodným jazykem, slavit kurdské svátky, nechce se jako voják podílet na zabíjení Kurdů. Domnívá se, že proti němu kvůli nenastoupení vojny bylo zahájeno trestní stíhání, ale nemůže to nijak doložit. Ke svému občanskému průkazu ozřejmil, že mu byl ve vlasti vystaven, resp. obnoven dne 5.10.2011. K dotazu žalovaného, proč na jeho občanském průkazu byla vyměněna fotografie uvedl, že u nich se fotografie stále ještě lepí, trval na tom, že jeho průkaz je pravý. K vojenskému odvodu uvedl, že byl poprvé vyzván v lednu 2012, přihlásil se ke studiu, aby odvod oddálil. Absolvoval lékařskou prohlídku, byl uznán schopným výkonu vojenské služby. Na výzvu k nástupu vojenské služby ani nečekal (bylo mu jasné, že ho odvedou) a opustil vlast. Dále uvedl, že ve vlasti nebyl v minulosti trestně stíhán, rovněž nebyl stíhán policií, ale kurdská mládež je často zatýkána. Nebyl členem strany BDP, ale podporuje ji a rád by tak činil i nyní na dálku. Zároveň uvedl, že je členem strany BDP, ale členskou kartu má v Turecku. K výzvě žalovaného, aby rozpor ve svých výpovědích ohledně členství/nečlenství ve straně BDP vysvětlil, uvedl, že je členem, ale o svém členství se nezmínil proto, že měl strach a obával se potíží. Teprve poté, co mu právnička řekla, že uvedení členství by pro něho mohlo být výhodou, kontaktoval bratra, aby mu zaslal členskou kartu. Uvedl, že do strany vstoupil ve svých 18ti letech, účastnil se oslav svátku Newroz a občas byl na chůzi. Z důvodu zaměstnání se nemohl na činnosti strany více podílet. Ke svému životu dále uvedl, že s rodinou žili na mnoha místech, žili kočovným způsobem života. Teprve posledních pět let žijí na východě Turecka ve městě Izmir, kde našli zaměstnání, ale sídlí zde turecká nacionalistická strana MHP. Pociťují, že se tam na Kurdy pohlíží „jinak“. Žalobce doložil ke své žádosti fotokopii vlastního občanského a studentského průkazu, dokument v tureckém jazyce „Výpis pojistných plateb v rámci zaměstnání“, články s názvem „Turecko odsouzeno“, „Záznam z rejstříku trestů na policejní stanici“, potvrzení o zaměstnání v Turecku, dokument z banky, výpis z matriky i s údaji o rodičích, potvrzení od účetního, potvrzení o trvalém bydlišti s jeho jménem a číslem a materiály ze školy.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, které jsou vypsány na straně 6 napadeného rozhodnutí a žalobcem předložené materiály (viz výše). Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, této možnosti využil, nevzněl žádné námitky proti uvedeným informacím a podkladům ani žádné návrhy na jejich doplnění.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba n e n í

d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce, informací o zemi původu a materiálů předložených žalobcem. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, žalovaný náležitě zjistil skutkový stav věci a napadené rozhodnutí, které je řádně a podrobně odůvodněné (14 stran), bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Žalobní námitky jsou uplatněny toliko v obecné rovině bez konkrétního odůvodnění ve vztahu k žalobci, tj. v čem spatřuje učiněné závěry žalovaného za nesprávné. Žalobce nejdříve uvedl (při podání žádosti a prvním pohovoru dne 1.8.2012), že ve vlasti nebyl členem žádné politické strany nebo organizace, dokonce, že se bojí stát registrovaným členem politické strany BDP, kterou podporuje (neuvedl jakým způsobem). V rámci doplňujícího pohovoru dne 26.11.2012 zprvu uvedl, že nebyl členem strany BDP, ale následně sdělil, že je členem této strany. Soud v tomto směru přisvědčil učiněnému závěru žalovaného, že žalobce jedná účelově a jeho věrohodnost je tak značně snížena, když své tvrzení o svém členství ve straně BDP změnil poté, co byl svou právní zástupkyní informován o tom, že uvedení členství by pro něho mohlo být v azylovém řízení výhodou. Žalobce byl správním orgánem poučen o povinnosti uvádět pravdivé

údaje a skutečnosti o důvodech své žádosti a odchodu z vlasti, a pokud tak neučinil, musí počítat s tím, že uvedení nepravdivých a nevěrohodných skutečností mu bude přičítáno k tíži. Žalobce své členství ve straně neprokázal, ač přislíbil zaslání členského průkazu. Žalovaný na podkladě informací o zemi původu uvedl, že strana BDP je legální politickou stranou, má zastoupení v parlamentu a po volbách v roce 2011 patřila mezi vítěze voleb a získala 36 křesel v tureckém parlamentu. I z tohoto důvodu se tvrzení žalobce o pronásledování a trestním stíhání za členství v této straně jeví jako nepravděpodobné. Žalobce neprokázal jakékoliv potíže ve vlasti spojené s uplatňováním svých politických práv a svobod, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce uvedl, že je kurdské národnosti a obecně hovořil o problémech Kurdů v Turecku. Odmítá nastoupit k výkonu povinné vojenské služby, nechce používat zbraň a někoho zabíjet, nechce bojovat proti Kurdům, odmítá se zbraní sloužit tureckému státu. Žalovaný se na straně 8 až 10 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval otázkou výkonu vojenské služby, s odvoláním na mezinárodní úmluvy konstatoval, že branná povinnost je zcela legitimní nejen podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská úmluva), ale i podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný v této souvislosti poukázal i na znění Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Ženevské úmluvy a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září 1979. Žalovaný se rovněž s odkazem na použité informační zdroje zabýval otázkou postavení kurdských branců v turecké armádě, kdy zejména do problémových oblastí a operací vedených proti teroristům PKK jsou nasazováni profesionální vojáci. Nad rámec odůvodnění žalovaného soud konstatuje, že otázkou „odpíračů vojenské služby“ se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, lze tak odkázat na jeho rozsudek č.j. 5 Azs 4/2004, ze dne 29.3.2004, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“* Podle staršího judikátu - rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 7. 1994, čj. 6 A 502/94-39 platí, že: *„Povolávání vlastních občanů k výkonu vojenské služby, byť i způsoby nevybíravými, popřípadě i vnitřní zákonodárství státu porušujícími, samo o sobě, bez přistoupení dalších skutečností, není ještě pronásledováním z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících.“* (dle dříve platné právní úpravy). V projednávaném případě žalobce dosáhl odkladu k nástupu výkonu vojenské služby z důvodu studia, dle jeho tvrzení byl odklad na tři měsíce, tj. do dubna 2012, Turecko opustil až v červenci 2012, aniž by se ho státní orgány pokusily kontaktovat či vyzvat ho k výkonu základní vojenské služby. Ke svým konkrétním problémům v Turecku žalobce toliko uvedl, že tam není žádná demokracie. V obecné rovině hovořil o utlačování Kurdů a nedostatku lidských práv v Turecku. Žádné konkrétní potíže z důvodu své kurdské národnosti, kromě tvrzení, že se nemohl vzdělávat v kurdštině, nezmínil. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že studoval na turecké střední škole, ke své žádosti byl zaregistrován k dálkové

formě studia, získal zaměstnání a pracoval, vyloučil jakékoliv problémy z důvodu své národnosti se státními orgány své vlasti, policií nebo soudy. Ač žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti k diskriminaci své osoby kvůli své národnosti a obecně hovořil o utlačování Kurdů v Turecku, žalovaný se kurdskou otázkou a postavením Kurdů v turecké společnosti včetně povolení výuky kurdštiny podrobně zabýval na straně 9-10 napadeného rozhodnutí. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu, na jeho získání není právní nárok. Žalovaný v rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal v jeho případě důvody pro udělení humanitárního azylu. Ostatně žalobce se tohoto zvláštního typu azylu ani nedomáhal, resp. neuvedl žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele, z nichž by bylo možné na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel

osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádné opodstatněné azylově relevantní obavy pro případ návratu. Obává se zatčení kvůli nenastoupení vojenské služby, v této souvislosti uvedl, že z uvedeného důvodu je proti němu ve vlasti zřejmě vedeno trestní stíhání, což však v průběhu celého správního řízení ani řízení před soudem hodnověrně neprokázal. Obává se, že by musel nastoupit k výkonu vojenské služby, obává se i stíhání za to, že v ČR požádal o azyl. Soud ve shodě se žalovaným a shora uvedeným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Za vyhýbání se vojenské službě hrozí v Turecku podmíněný trest nebo finanční pokuta (dle relevantních informací o zemi původu). Hrozba takového trestu nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v jiné zemi. Důvodná není rovněž obava žalobce, že byl v případě návratu stíhán za to, že v ČR požádal o azyl. Každý žadatel o udělení mezinárodní ochrany je při podání žádosti a před každým pohovorem poučen o tom, že správní orgán dbá při zjišťování skutečného stavu věci na ochranu jeho osobních údajů, a to především ve vztahu ke státním orgánům země jeho původu (§ 19 zákona o azylu). V Informaci MZV ČR z 6.8.2013 se uvádí, že podle zastupitelského úřadu v Ankaře nejsou známy konkrétní případy znevýhodnění či diskriminace, které by neúspěšným žadatelům hrozily po návratu do vlasti. Dále se v ní uvádí, že podle MZ Turecké republiky a tureckých lidskoprávních organizací nejsou známy případy z poslední doby, kdy by byli turečtí občané po návratu do vlasti mučeni nebo s nimi bylo špatně zacházeno z důvodu jejich (politických aktivit) předcházejících emigraci. Soud má pro provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud*

správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 29. září 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně